SZABAD FÖLD

Nem ismernek lehetetlent

Fegyelmezett, munkára fogható kutyafajta a rövidszőrű német vizsla és a jagdterrier. Éppen ezért akart ezeknek a kiképzésével, tenyésztésével foglalkozni Panyor Diána. A kerületvezető erdész az ebek iránti szeretetével, szakértelmével segíti a Valkói Erdészet feladatait és gazdagítja a vadászati kultúráját.

Családi kör | B. Pintér Dalma | 2025. 11. 17. hétfő

Kép: Erdészeti munkája és vadászatai során is jól szolgálnak a terhelhető, stabil idegrendszerű állatok, Fotó: Kállai Márton, Forrás: Szabad Föld

A vadászles létrájánál fekszik a fűben lapulva. Türelmesen vár. Neszt hall, fülét hegyezi, szemeivel a fák sűrűjét pásztázza. A rövidszőrű német vizsla egyik pillanatban orrával a földet érintve csapást követ, máskor a szelet kihasználva keresi a meglőtt vadat bozóton keresztül, a folyó vizén át. Együtt dolgozik a gazdájával, de ha kell, önállóan halad előre, míg terítékre nem hozza a szarvast,

a vaddisznót. A jószág akaratereje fogta meg leginkább Diánát, akinek hasonló a jelleme: nem ismer lehetetlent. Már tizenöt évesen megfogalmazódott benne, hogy ezt a kutyafajtát akarja tenyészteni.

Pitvaroson nőtt fel, ahol minden szabadidejét a természetben töltötte. Fényképezőgéppel, távcsővel, madárhatározóval a táskájában biciklire pattant, vitte a kutyáját – rendszerint így bóklászott a környéken. Valamennyi erdei zugot, mezei fűcsomót jól ismert. Szeretett csendben leülni valahol, mert így sok mindent szemrevételezhetett: bogarakat, madarakat, emlősöket; kitárult előtte egy olyan világ, ami egy életre elkötelezte őt.

Ábra: Teljes összhangban dolgozik együtt Diána a kutyáival. Fotó: Kállai Márton / Szabad Föld

A szakmai irányultsága megalapozásában kétségkívül szerepet játszott az is, hogy édesapja a saját fatelepén dolgozott, valamint, hogy szülei hobbiszinten eljártak vadászni. A család tartott házőrzőt, de nem fűzte őket mélyebb kapcsolat a hűséges jószágokhoz. Diát ellenben igen; már három-négy évesen erősen kötődött az állatokhoz. Nyolc-kilenc évesen a leginkább tacskóra és foxterrierre hasonlító keverék kutyáját már tanította nyomkövetésre. Majd két év múlva egy Debi névre hallgató magyar vizsla került hozzá, akit később lelkesen hordott magával a családi vadászatokra, vagy amikor sétálni indult az

erdőbe, a mezőre. Hamar arra az elhatározásra jutott, hogy rövidszőrű német vizslával akar foglalkozni. Sokszori győzködés után kapott egyet a szüleitől. Attól fogva körülötte forgott az ifjú lány világa: bújta a szabályzatot, készült kutyájával a munkavizsgára. Belépett a magyarországi Német Vizsla Klubba, kutyás rendezvények alkalmával jó kapcsolatokat alakított ki a hasonló célokat dédelgető gazdákkal.

A szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Technikumban tanult tovább. Hat évig élt kollégiumban, amitől megközelítőleg kétszáz méterre húzódott a Holt-Maros. A csendhez szokott lány, amikor csak tehette, kijárt oda tanulni; ott érezte jól magát. Középiskolás évei alatt sorra nyerte az erdészeti-vadászati versenyeket, ezért a frissen végzett erdésztechnikusnak felajánlottak egy állást a Valkói Erdészetnél. 2013-tól itt dolgozik, ma már kerületvezető erdészként. Megközelítőleg ezer hektár területen látja el feladatait, amelyekbe a természetvédelem és a vadgazdálkodás is szervesen beletartozik.

Már Valkón dolgozott, amikor hozzá került a Csorba névre hallgató növendék rövidszűrű vizsla. Kemény, konok természetű jószágként emlegeti őt Diána, akivel sikerült végigcsinálnia a tenyészvizsgákat. Sajnos csak öt évet élt meg a kutya, de addig kilencven nagyvad utánkeresésében, terítékre hozásában jeleskedett. Dia később egy fiatal szuka gazdája lett, akivel még jobb eredményeket sikerült elérnie. Az idehaza több alkalommal is klubgyőztes címet szerzett kutyáját benevezte a Szent Hubertusz Vizslás-Vadászversenyre, eljutott vele az egyik legrangosabbnak számító, németországi dr. Kleemann-tenyészvizsgára is.

Kizárólag szuka kutyákkal foglalkozik, mert saját bevallása szerint azok jobban passzolnak a személyiségéhez. Jelenleg három felnőtt, aktív jószág gazdája, s két alom, összesen tizenkét kiskutya nevelkedik nála. Jó érzésű tenyésztőként nem adja a munkához szokott, rendkívül mozgásigényes vizslát hobbicélra vagy családoknak. Javarészük hivatásos vadászok, erdészek mellé kerül, de néhányuk keresőkutyaként is szolgálatot teljesíteni megy idehaza és külföldön egyaránt. Minden kicsivel igyekszik foglalkozni, hiszen már pár hetes korukban észre lehet venni a bennük rejlő képességeket. Például, hogy szimatolnak-e, ha a tyúkól felől szagot fúj a szellő.

A több száz éve kitenyésztett fajtákkal való foglalkozás felelősséget jelent. „Tisztelve az elődök fáradozását, nem tehetjük meg, hogy rosszul végezzük a feladatunkat” – mondja. Szomorúan újságolja, hogy a német vadász (vagyis jagd) terrierek tenyésztése az utóbbi időben méltatlanul háttérbe szorult. Pedig

ezzel a fajtával úgyszintén jelentős eredményeket ért el a kerületvezető erdész. Napi munkája mellett nemzetközi vadászkutya-teljesítménybíróként, valamint ma már a Német Vizsla Klub Magyarország elnökségi tagjaként is aktívan dolgozik a vadászkutyás hagyományok megőrzéséért.

Szerinte egy tenyésztőnek kötelessége felismerni, hogy klasszis (vagyis feladatra alkalmas) kutyával akad-e dolga, s képességeiből a lehető legtöbbet kihoznia. Diána kezei között születnek a kölykök, valamennyit maga neveli fel, felnőtt-korukban együtt dolgozik velük. Ekkor – vagy ha az új gazdájuktól jó visszajelzést kap – érzi igazán, hogy megérte a sok átagyalt éjszaka, a fáradságos közös munka. Ha pedig valami nem úgy sikerül, ahogy várta, akkor is a célra fókuszál, s csak előre tekint.

Forrás: https://szabadfold.hu/csaladi-kor/2025/11/nem-ismernek-lehetetlent